

novela

Kateřina
Blařková

Tymián z Oxary

ilustrovala
Nanako
Ishida

Podatí se obyčejná holce zachránit fantastický svět?

**Mořský svět! Takové všední jméno
pro tak nevšední zem! Proč nemá
nějaký vzrušující název,
jako třeba**

**nebo tak něco... Nevím, jak jsem
na něj přišla, ale pokud budu
ten příběh psát já, bude
se říše každopádně
jmenovat
takhle!**

**Medúzák s Tymiánem se na koberci
uvelebili s nohama do tureckého sedu.**

Napodobila jsem je...

**Koberec najednou bleskově vyletěl nahoru,
až jsem se lekla, že spadneme...**

Uviděla jsem Zámek...

**Seděl jako žába na lekninu uprostřed,
megaobří škeble. Měl snad milion různých
věžiček a věží ozdobených perlami.
Zámek se třpytil jako drahokam. Jako
modrofialový diamant. Jeho lesk
a třpyt se odrážel do okolí a vytvářel
zrcadlový dojem. Jako by tam bylo těch
zámků víc, ale zároveň jste věděli,
že tam je vážně jenom jeden...**

ke stranám 44–45

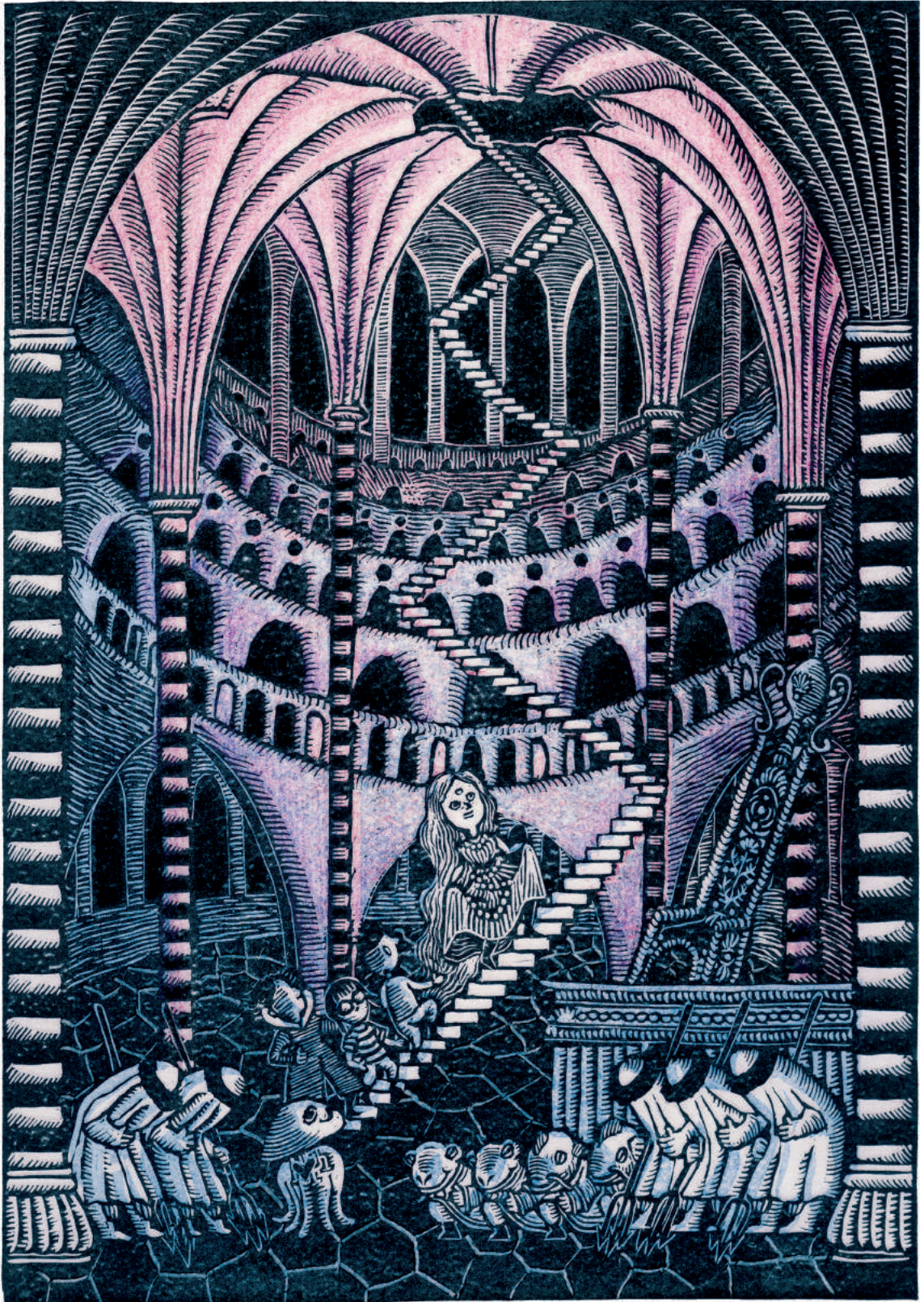

„Můj bratr, Tymián a Justýna,“
ukázala na nás ostatní,
„mě budou následovat.“ ...

Vypadala jako rozená vládkyně.
Vlasy jí zářily zlatými odlesky
a převalovaly se v odhodlaných
vlnách. Na čele se jí na okamžik
zablýskla perla. I na Karyánově
čele se objevila...

Neměla jsem však kdy
rozplývat se nad jejich vzhledem,
protože Karya začala stoupat
po schodišti a my se
vydali za ní...

Ke straně 86

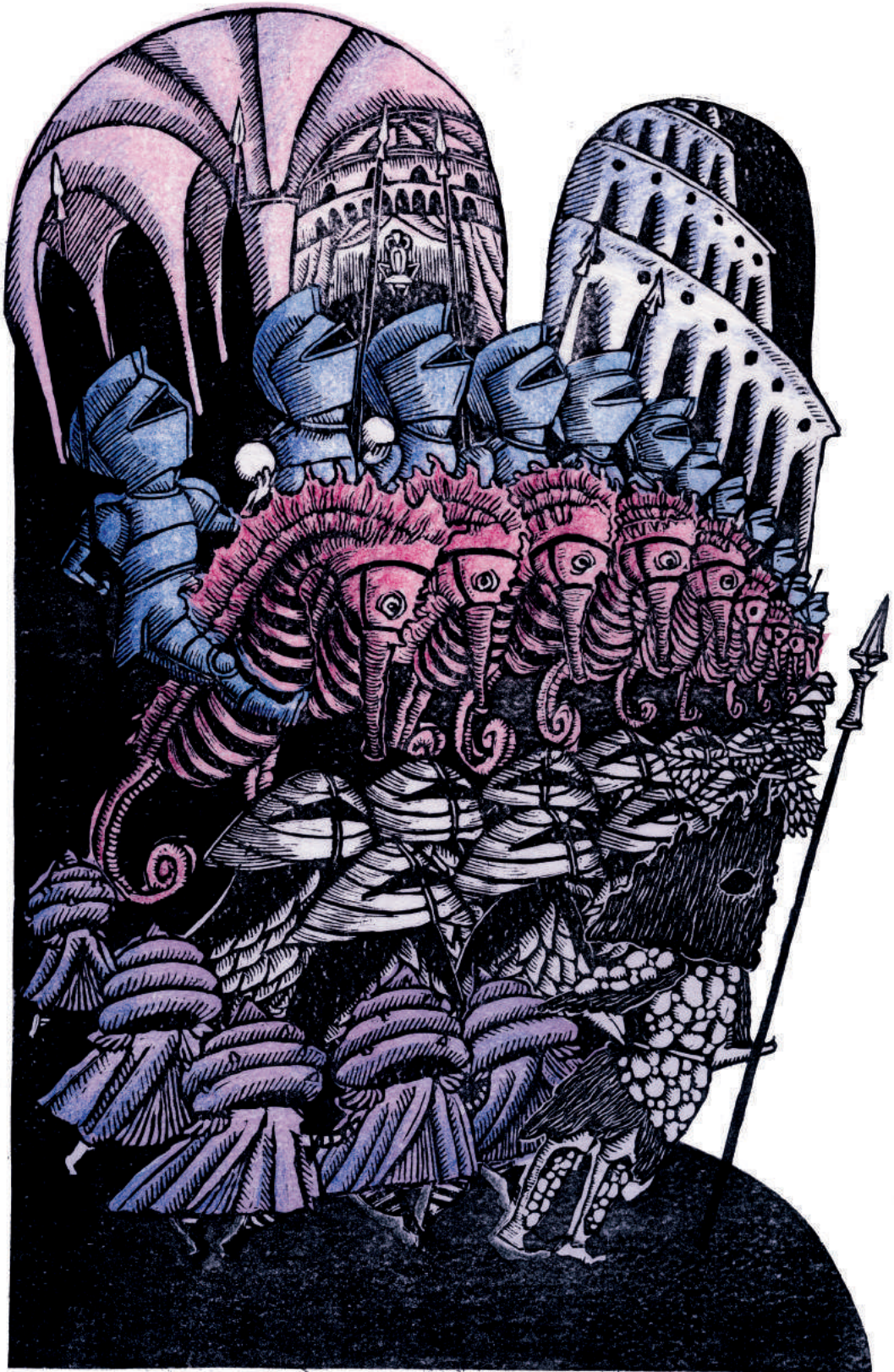

**Před námi stál rozkročmo podivuhodný
chlapič. Od hlavy k patě byl navlečený
v oděvu jakoby z kůry a kamení. V ruce
držel kopí. Na jeho špici zářil blýskavý
špičatý kámen připomínající ostrý
diamant. Za ním stálo všech devět
zahalených Strážců a za nimi Pěsci
v uniformách ze zelených listů...**

**Uspěšela jsem zaržání. Jako když ržá kůň,
a přece to byl jiný zvuk. Pak jsme uviděli
velikánské tvory, vypadali jako
zvětšeniny malých mořských koníků
se stočeným ocasem...**

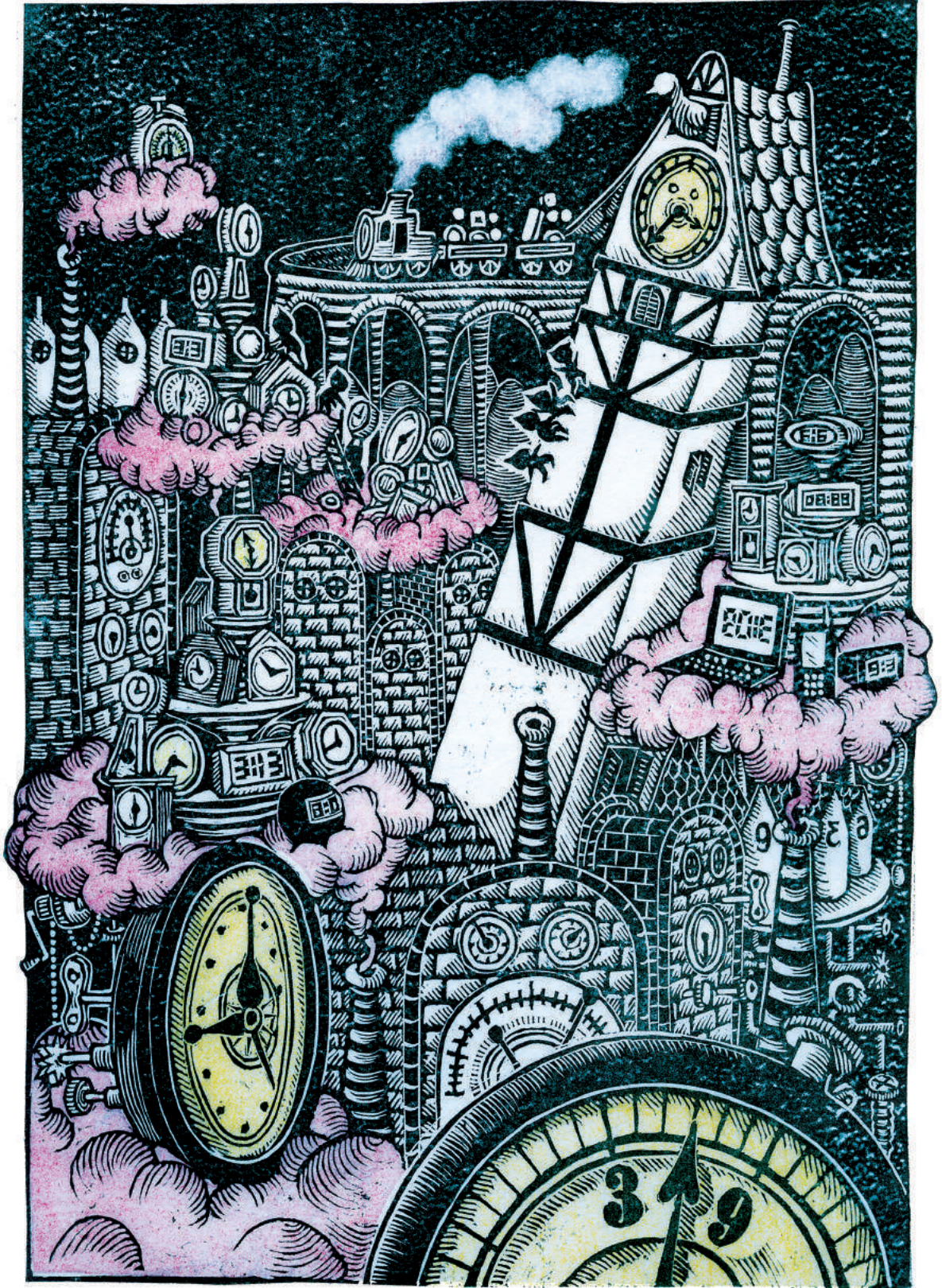
**Na hřbetech tvorů seděli mužici v modrém
brnění z lesklých oblázků...**

Ke straně 122

**Konečně jsme přišli do jejich vesničky.
Stála na mrakovém taliři a vypadala jako
hora ze spousty nejrůznějších hodin. Všude
kolem nás to tikalo, broukalo, lomozilo
a rachotilo. Byly tu hodiny ohromné
i mrňavé, veliké starodávné s malovanými
ciferníky, všemožné typy budíků,
obrovská složitá soukolí ozubených koleček,
táhel a kyvadel i moderní hodiny
s digitálními displeji. Došli jsme k vysoké
budově v podobě starých kukačkových
hodin, jaké znám z pohádek.
Vstupní dveře se nacházely vysoko
nad námi...
A přesně tam začali Pitvořici šplhat...**

Ke straně 166

Někdo tam chrupkal na lůžku z leknínů.

Ale Layla to být nemohla!

Ležela tam totiž lidská kostra!

**Lekniny kolem ní vypadaly živé
a intenzivně voněly. Působilo to jako**

v hororu. Bezděčně jsem se

k Tymianovi přitiskla.

„Přišli jsme pozdě,“ hlesl kamarád

a přistoupil k té podivné

kombinaci života

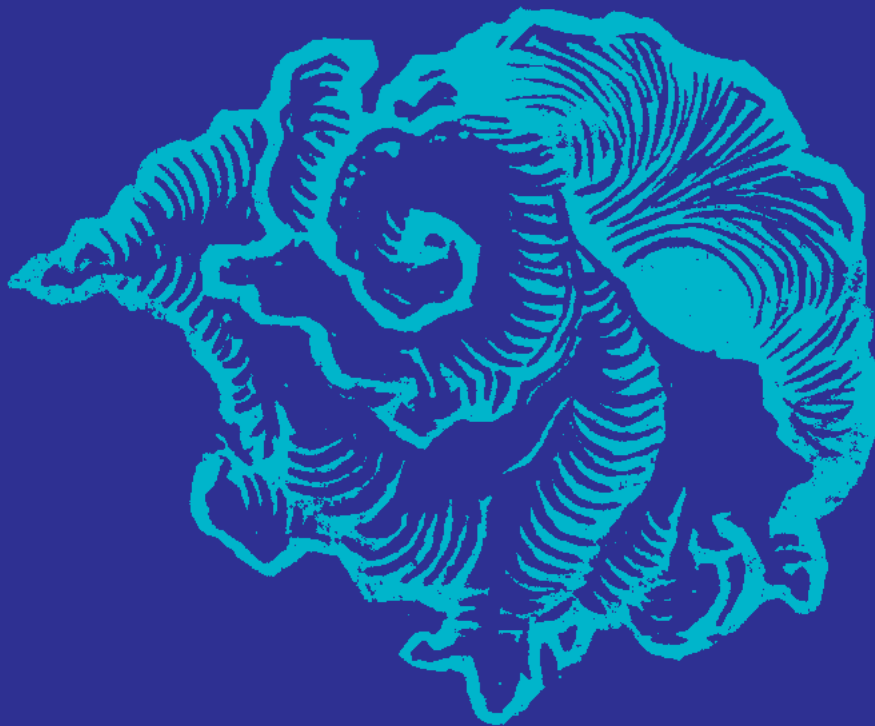
a smrti...

ke straně 205

**To
a vše
ostatní
prožijete
v příběhu
na následujících
stranách
knihy
...**

napsala

**Kateřina
Blažková**

**Tymian
z
Oxary**

ilustrovala

Nanako Ishida

ARGO

**Kniha vychází s finanční podporou Ministerstva kultury
České republiky.**

© Argo, 2019

Text © Kateřina Blažková, 2019

Illustrations © Nanako Ishida, 2019

ISBN 978-80-257-9009-6

1. PROČ JUSTÝNA NEMÁ KAMARÁDY

Justýna, to je teda jméno! To vám řeknu. Ale nevymyslela jsem si ho já. To je vám snad jasné. Má ho na svědomí moje mamka. Ona je docela praštěná. Já vim, že by se to o mámách říkat nemělo, ale je to tak. Mám ji strašně moc ráda. Možná i proto, že je praštěná tak nějak... rozto-mile?

Já jsem prý docela nudná. Alespoň to tvrdí kamarádi ze třídy. Tedy chtěla bych, aby byli moji kamarádi. Ale nejsou. Proč? Protože si s nimi nemám většinou o čem povídat. Holky se chtějí bavit hlavně o módě a o klucích. Módě nerozumím a na klucích nevidím nic zajímavého.

Kluci se zase chtějí bavit o počítačových hrách. A ty nehraju. Kromé *Subnautiky*, protože se v ní pohybujete v podmořském světě, a já moře zbožňuju.

Třebaže jsem tam ve skutečnosti ještě nikdy nebyla...

Mamka mi pořád slibuje prázdniny u moře, ale zatím na ně nedošlo.

Jenže *Subnautiku* naši kluci zas tak moc nežerou.

Jedině snad Matouš. Ale stydím se s ním o tom bavit, protože by se nám pak všichni pošklebovali, že se milujeme. Což fakt neeeeeee. Chápejte!

Takže jsem kapku outsider.

Outsider Džas.

Tak mi říkají.

Líbí se mi, když vynechají to první slovo.

Což většinou dělají, takže je mám docela ráda. Oni mě teda asi nijak v lásce nemají, protože mě nebaví to, co baví je. Ale to už jsem vám říkala.

Víte, co mě nejvíc fascinuje? Nebudete se mi smát?

Knižky!

Mám to stopro po mémě. Nevím, jestli to mám i po tátovi, protože v mém rodném listě je v příslušné kolonce (kde má být vyplněné tátovo jméno) taková nesympatická věta: Otec neznámý.

Když mamku otravuju a vyptávám se na tátu, začne se všelijak kroutit a mnout si nos a protáčet oči a já vim docela určitě, že si na mě něco vymýšlí. Poznám to, protože Ihani jí moc nejde...

Já s tím problémem nemám. Vymýšlet si umím.

Možná bych mohla být spisovatelkou. Jako mamka.

Mamka totiž pár knížek napsala. Vydali ji je v jednom nakladatelství, které ale už zkrachovalo.

Myslím, že jsou její knihy docela dobré...

A sakra! Ted' lžu!

Dobře, přísahám, že vám Ihát nebudu. Budu se snažit být upřímná. Ale abych se vrátila k máminým knížkám. Jedna z těch lepších vypráví

o nenažraných zelených housenkách, které se ládovaly trávou tak dlouho, dokud všechny nesnědly. A nějaké hodně pitomé děti se snažily, aby tráva zase narostla. Jenže se to nedařilo, kvůli housenkám tam byla špatná půda.

Sami vidíte, jaká je to hrůza. Máma na besedách ve školách vykládá, jak jsou její knihy děsně poučné a napínavé. Chudinky děti, které je četly. Chudinka já. Mně je četla před spaním, když jsem ještě byla prcek. Už tenkrát jsem musela lhát, protože se mě máma pokaždé zeptala, jak se mi to líbilo a jestli nechci přečíst další kapitolu, když jsem byla tak hodná.

A já nechtěla!

A tak jsem se pak druhý den snažila trošku zlobit. Jenomže máma je moc hodná a zlobení mi odpustila. A já si za trest vyslechla zbrusu novou kapitolu.

O dalších máminých knihách se radši nebudu rozepisovat, protože bych vás unudila k smrti.

Mamka by se spisovatelstvím neuživila. Proto začala pracovat v nakladatelství, které se jmenuje Sladké potěšení. Originální, co? Ten chlápek, co je tam ředitelem, mámě tvrdil, když ji přijímal, že číst knihy je přece ta nejsladší věc na světě. Já knihy miluju, jak už jsem přiznala! To fakt nelžu! Ale sladké nejsou! Sladké potěšení je super jméno leda tak pro cukrárnu.

Sladké potěšení vydává hlavně brakovou literaturu. Tvrdí máma. Ale podle mě je jenom našťvaná, že ten chlápek odmítl vydat její příběh o nenažraných housenkách a raději vydal všechny díly Temného pána, které napsal jistý pan Jamie Thomson. Máma na něj žárlí a pomlouvá ho.

Já mlčím a přikyvuju jakože na souhlas. Ale tajně jsem si všechny díly přečetla a hrozně se mi líbily. Taky jsem se hodně nasmála. A tohle jsou tedy podle mámy braky. Ještěže si ty názory nechává pro sebe a pro mě. Jinak by ji asi ze Sladkého potěšení vyhodili.

Ale abych se vrátila k mámině práci.

Určitě čekáte, že tam je redaktorkou, co? Vedle jak ta jedle. Máma dělá sekretářku.

Takové ponižení, durdí se.

20

Pak se ale zasměje, šibalsky na mě mrkne a zavře se do pracovny, kde smolí další knihu.

Dělá s ni tajnosti až do chvíle, kdy ji dopíše, a potom mi ji slavnostně přečte. A já se tvářím co nejnaděněji. A mamce září oči a smířuje se úplně se vším špatným, co ji v životě potkalo.

A já ji za to miluju. Pravdu o tom jejím psaní ji ale nikdy nepovím, to bych ji neskutečně ranila.

Nemám sice žádné opravdové kamarády ani tátu, zato mám super mámu.

A to jde, no ne?
